

İşlemecinin El Deseni

Telden her sabah yaptığı gibi alınan sparişleri kontrol ediyor, ani bir hareketle not kağıtlarına uzanıyor ve kömür karası çayını yudumluyordu. Birazdan bitirdiği işlemlerini rafa yerleştirecek daha sonra iplik rulolarını mukavva kartona dolduracaktı. Rutinler...

Telden'in hayatı karıştırılıp ortaya atılmış bir lastik topu gibiydi. Fakat o, bu karışıklığa hiçbir zaman aldırış etmezdi. Onun biricik dileği sağ elinin olmasıydı. Telden bir işlemeciydi. Birazdan onun sıradan bir işlemeci olmadığına hepiniz tanık olacaksınız.

Çay fincanını sağ eliyle kavramak isterdi ya da Mahir Bey'in önüne küllüğü sağ eliyle koymak, Kardeşi Esmâ'nın sütünü sağ eliyle hazırlamak... Ne de burukmuş Telden...

Bizler için "Bey" Telden'imiz için "Amca" olan Mahir işleme atölyesinin sahibidir. Boş zamanlarında gazi babasının harp kıssalarını bire bin katarak anlatır durur. Atölyenin çevresindeki dükkanlar Mahir Bey'in yaşlandığını sık sık dile getirirler. Telden ve Ekrem ona söz geçiremeyeceklerini bildikleri için dükkânı devretme konusunda hiç konuşmazlar. Konuşurken ince dudaklarını sürekli eğen, radyosunun yanından biraz olsun ayrılmak istemeyen, yüzünden bütün bir tarihi okuyabildiğimiz Mahir Bey Telden için önemli bir yerdedir.

Ekrem, Mahir Bey'in yeğenidir. Küçük yaşta atölyeye alınmıştır. Telden'in göz dolduran işlemlerinin sırrından nasiplenecek olanlardan biri de, odur. Mahir'in yeğeni Ekrem, ehl-i keyfin başını çeken, gözünü dünyaya çevirmiş deyyus herifin tekiydi. Sorup sorabileceğiniz bütün esnaf ondan muzdaripti.

4 Haziran 1997

Mahir Bey köye ıhlamur toplamaya gitmişti. Aslında toplayanları izlemeye ve birkaç torba alıp şehre getirmeye niyetliydi. Belki fazla olursa bir kısmını satabilirdi de...

Kafası dingindi ve birazdan gelecek olan köy servisini bekliyordu.

Ekrem için ne büyük fırsattı. Her zamanki saatinde dükkâna gelmiş Telden'i kafaya almaya başlamıştı. Telden'in ağzından tek laf çıkmıyor sparişleri yetiştirmeye çalışıyordu.

Yazanın ilıstirdikleri 1

Kapının ağzında boncuk süsleri ve Mahir Bey'in çıkarken bıraktığı terlikler duruyordu. İkinci güneşi tezgâhın üstünde benekli gölgeler bırakmıştı.

Girişte oyalanmayı bırakıp kendimi atölyeye atıyorum. Fesleğen Sokağı'ndan geçerken güzel şeyler yazacağımı düşünmüştüm. İçimdeki bu güzellikleri mahalle çöplüğüne şutlamak zorunda kaldım. Burada vicdanların kabul edemeyeceği bir tecavüz işlenmiş.

...

Mahir Bey , "Gözleri aklansın bu kızın, pek iyi işleri var. Dükkânı o döndürüyor beyim" dedikten sonra ıhlamurları kaç saattir çuvala doldurduğunu hatırlamaya çalıştı.

“Bu köyün kadınları yemez içmez dedikodu eder Mahir. Kızın kulağına gitmesin sonra ...
Hmm sonnraa... Şey diyorlar”

“Sonra ne derler beyim?” Mahirin telaşı az önce yüzüne yerleşen kof gülüşü sildi attı.

“Eh be ahiretlik, seninki de iş! Sormadan etmeden elin evladını niye çalıştırırın? O kumaşlara ne diktiğini bilmem zaten bilsem de anlam veremem.”

Mahir Bey Telden’le ilgili konuşulduğunda garip bir koruma kalkanı oluştururdu. Haksız da sayılmazdı. İşlemeci dükkânının umudu Telden’di. Paralarını rahatça saymasını, işlerinin açılmasını ona borçluydu.

Mahir sustu ve bir müddet onu dinledi. Çuvalı sırtlayıp tarladan ayrılırken aklında sadece buradan bir an önce ayrılmak vardı...

Yazanın iliştiirdikleri 2

Beni göremeyecekleri bir yere geçtim. Aynı anda Telden’i ve Edibe teyzeyi de görmeliydim. Galiba ön balkon iyi bir seçim değil... Minderi gözüme kestirdim. Şimdi onun üzerine çömelip onları kapı aralığından izleyebilirdim.Evet, güzel bir gün! Tişörtümü öne doğru çekip içine baktım. Hayır, burada işleme yok! Durun biraz...

...

Çelimsizdi, havada asılmış gibi duran bu kadının ilk anda yarattığı izlenim o kadar da iyi sayılmazdı. Edibe teyze 47 yaşındaydı. Her daim cıvırmış gibi duran patlak gözleri şimdi Telden’i süzüyordu.

“Aç mısın kızım. Dünden pilav var. Kızartmada yaparım. Geçen geldiğinde bir şey yemediydin darıldım vallah.”

Telden Ekremin odasına gitmek istiyordu.

“Mahir amcanın bizi aç bıraktığı mı görülmüş teyzem. Pilavı kızartmayı geçtim de teyzem, şu böreklerini özlediymdi vallah.”

Edibe Hanım mutfaktaydı. Telden fazla beklemedi. Hemen Ekremin odasına geçip dolabını açtı. Gömleklerden siyah olanını çıkardı. Ekrem dükkândayken sürekli bunu giyerdi. Siyah olması da Telden için şansı tabi...

Eteğinin cepliğinden iğneye geçirilmiş siyah ipliği çıkardı ve gömleği iç yüzü dışa gelecek şekilde ayarladı. Oraya bir işleme yaptı ve hemen Edibe Hanım’ın yanına döndü.

...

İşleme atölyesinde Mahir Bey ve Telden kalmıştı. Ekrem dört gündür atölyeye uğramıyordu. Telden’e iş çıkmıştı ve arada verdiği çay molalarını kısaltmak zorunda kalmıştı. Şimdi onun iki işi vardı: Dikiş işleri ve Ekremin baktığı kasa işleri.

Başlarda biraz zorlansa da daha sonraları bu yoğunluğa aldırış etmedi. Yaptığı işlerle çevreye övgü malzemesi çıkarıyor, Borçları ve para işlerini titizlikle inceleyip dükkânın rahatlığını sağlıyordu.

Yazının İliştirdikleri 3 (Ekrem'in Yanında/Son Bölüm)

Ekrem orada öylece duruyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti, onu yanında duran biblolardan ayıran tek şey soluk alıp vermesiydi. Belki başka şeyler de vardı fakat ben o kadar yakınında değildim. Küçükken kahvaltı vakti herkesin yumurtasını ben soymak isterdim. Rengi mi hoşuma giderdi, kabuğunun çekiciliği mi bilinmez zamanla alışkanlık haline getirmiştım bunu. Hıh işte ! Ekrem'in suratı da tıpkı o yumurtalara benziyordu. Kalıptan yeni çıkmış çimento gibiydi, felç geçirmiş olmalı. Acaba onun suratı yumurta kabuğu muydu? Yakınına gidip dokunmalı mıydım? Bu tamamıyla delilik olur...

İşin içyüzünü ben ve Teldenden başkası bilmiyor. Belki felç geçirdi belki de başka bir şey oldu Ekrem'e. Telden'in işlemesine değin vücudu bu işlemeyi kabul etmedi. Telden böyledir, o işini layığıyla yapan bir büyücü sevgili okuyucular. Artık sırrımıza ortak olan birileri daha var.